U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyň: **a) N. P., b) M. H.,** zastoupené Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2018, č. j. 62 Az 13/2018 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokátky Mgr. Beaty Kaczynské **se určuje** částkou 6 365 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále též „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 22. 3. 2018, č. j. OAM-808/ZA-ZA12-ZA10-2017, zamítlo žádost žalobkyně a) [matky žalobkyně b)] o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Rozhodnutím ze dne 22. 3. 2018, č. j. OAM.807/ZA-ZA12-ZA10-2017, žalovaný zamítl žádost žalobkyně b) o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Žalobkyně napadly označená rozhodnutí žalovaného žalobami podanými u Krajského soudu v Ostravě. Rozsudkem ze dne 27. 6. 2018, č. j. 62 Az 13/2018 - 57, krajský soud obě žaloby zamítl.

III.

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelky“) podaly proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítaly, že stěžovatelce b) měl být s ohledem na její zdravotní stav udělen humanitární azyl. Poukazovaly na nižší úroveň zdravotní péče v Arménii. Závěry správních orgánů a krajského soudu jsou nedostatečné a nesprávné. Navrhly, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že neshledal kasační námitky důvodné. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, popř. zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 2, všechny přístupné na www.nssoud.cz.

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelek. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] K nepřezkoumatelnosti správních a soudních rozhodnutí viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 - 136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS). Ostatně stěžovatelky poukazovaly na nepřezkoumatelnost pouze v obecné rovině. V takto nastíněné rovině se jí pak mohl zabývat i Nejvyšší správní soud a stěžovatelkám nepřisvědčil. Krajský soud i správní orgán své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnily. Z odůvodnění jejich rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, atd.).

[10] Stěžovatelky dále obecně poukazovaly na nedostatečně zjištěný skutkový stav v řízení před žalovaným. Otázkou zjišťování skutkového stavu se opakovaně zabývala judikatura zdejšího soudu, srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66. Správní orgán postupoval v souladu s touto judikaturou.

[11] Institutem humanitárního azylu se zabýval Nejvyšší správní soud rovněž v řadě svých rozhodnutí (ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013 - 16, ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 52, atp.). Z této judikatury vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv; míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována pouze zákazem libovůle. V dané věci k překročení uvedené míry nedošlo. Správní orgán se řádně zabýval tvrzenými zdravotními obtížemi stěžovatelky b) (tj. epilepsií), resp. možností její léčby v domovské zemi, přičemž krajský soud jeho závěry řádně přezkoumal. Podáním ze dne 21. 9. 2018 pak stěžovatelky požádaly o odložení rozhodnutí soudu od doby, než proběhne další vyšetření stěžovatelky. Nejvyšší správní soud jim z níže uvedených důvodů nevyhověl. Předně stěžovatelky žádost opíraly pouze o doporučení lékařky stěžovatelky b), a nikoliv o potvrzení ze zařízení, kde má vyšetření proběhnout. Stěžovatelky nadto dostatečně nespecifikovaly, k jaké změně zdravotního stavu oproti rozhodování žalovaného a krajského soudu by u stěžovatelky b) mělo dojít, ani jak by tato případná změna mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného a krajského soudu. Žádost přitom opíraly o stejný důvod jako žádost o udělení mezinárodní ochrany, tj. o zdravotní obtíže stěžovatelky b), se kterým se správní orgán i krajský soud dostatečně zabývaly (viz výše). Stěžovatelky nadto v kasační stížnosti a ani v následné žádosti konkrétní argumentaci žalovaného a krajského soudu relevantně nezpochybňují (neuvádí např., který potřebný lék není v domovské zemi dostupný, jakou konkrétní péči tam nelze

poskytnout atp.). Pouze obecně poukazují na nesprávnost argumentace krajského soudu a správního orgánu. Právní úprava nadto poskytuje prostředky, jak postupovat v případě zásadních zdravotních změn na straně žadatele o mezinárodní ochranu. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozhodnutí ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009 - 66, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 Azs 14/2014 - 44) výrazné zhoršení zdravotního stavu ve spojení s dalšími relevantními skutečnostmi a zjištěními může představovat nové skutečnosti a zjištění, pro které lze podat novou žádost o mezinárodní ochranu. Nutno dodat, že se však „*nemůže jednat o případy, ve kterých žadatel nijak nekonkretizoval, kdy se u něj objevily další jím uváděné zdravotní obtíže, respektive je zřejmé, že se jedná o zdravotní komplikace známé a léčené již delší dobu.*“ (rozsudek ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 Azs 14/2014 - 44). Nutno dodat i to, že nižší úroveň zdravotní péče v zemi původu povětšinou nemůže založit důvod pro udělení azylu (viz např. rozsudky ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 - 68, ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, či usnesení ze dne 30. 6. 2009, č. j. 8 Azs 25/2009 - 77).

[12] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[13] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Stěžovatelkám byla v řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka Mgr. Beata Kaczynská. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovená zástupkyně učinila ve věci jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V souladu s ustanovením § 7 a § 9 advokátního tarifu činí běžně odměna za takový úkon 3 100 Kč. Protože se však jednalo o společné úkony při zastupování dvou osob, náleží advokátce ve smyslu § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 % (tedy odměna ve výši 2 480 Kč za jeden úkon a jednu zastupovanou osobu, celkem 4 960 Kč). Dále Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Zástupkyně doložila, že je plátcem DPH, proto bylo přičteno i DPH ve výši 21%, tedy 1 105 Kč. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tedy činí celkem 6 365 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2018

pokračování

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu